

tale om noget af Vigtighed, for det andet er dog saa generende for det ærede Medlem Hr. Borgbjerg — og det er jo gode Mennesker, der virkelig mener det saadan — disse Mennesker, der alle sammen sagde — og det fremgik ogsaa af „København“, „Berlingske Tidende“ og „Nationaltidende“ —, at Tingets Værdighed lider under, at Tinget beskæftiger sig med en saadan Sag som den, vi havde for de foregaaende Dage, de ønsker, naar vi nu har et saa vigtigt Spørgsmaal til Behandling som Statens Finanser, slet ikke at drøfte Sagen, og saa kommer den højtærede Formand og siger, at — og dertil har han jo Ret — i Henhold til Forretningsordenen kan vi ikke behandle det Spørgsmaal nu. Jeg ved ogsaa, at man fra konservativ Side har vægret sig ved at medvirke dertil, og det forstaaer jeg saa godt, fordi man er bange for, at det kunde føre til, at Samarbejdet revnede, og det er jo ogsaa en god Grund.

Formanden: Det er ikke Formandens Grund og bør heller ikke være det.

L. Rasmussen: Det sagde jeg heller ikke, og det er heller ikke min Mening, at det er, fordi det er ønsket fra konservativ Side. Den højtærede Formand har i Henhold til Forretningsordenen Ret til at nægte det; men den højtærede Formand kunde ogsaa sige: Hvis Tinget ikke har noget imod det, saa drøfter vi det Forhold, og det er jo et saa almindeligt Ønske i Venstres Lejr og i den konservative Lejr, at vi skal have Rede paa, hvorledes det økonomiske Forhold nu ligger, og skal have at vide, hvad der er Regeringens Hensigt. Men nu siger man vel, vi har spildt Tiden de foregaaende Dage, derfor har vi ikke Tid i Dag, og derfor faar vi intet at vide og kan antagelig slutte allerede Kl. 3. Saa ved vi, at saadan ligger Landet. Først siger man, at man spilder Tiden, og naar vi saa kommer til det, der har Interesse, saa ved man ingenting eller vil ingen Oplysninger give. — Ja, jeg har ikke mere at sige under denne Debat.

Formanden: Formandens Afgørelse er ikke dikteret hverken af noget Hensyn til Tidspunktet Kl. 3 eller af noget andet Tidspunkt. Det ærede Medlem maa dog vistnok erkende, at den naturlige Lejlighed til at tale om disse Spørgsmaal byder sig enten ved Tillægsbevillingslovsforslagets første Behandling eller ved Finanslovsforslagets tredje Behandling eller muligt begge Steder.

Rode: Hvis det maa være mig tilladt, vil jeg gerne give den højtærede Formands Udtalelse en fuldkommen Tilslutning; men deri ligger jo, at de Bemærkninger, der er fremsat her i Tinget i Gaar, og de Bemærkninger, der fra konservativ Side er sagt om Forhandlingen, har været fuldkommen ubegrundede, idet Forhandlingen i Gaar ikke paa nogen Maade har hindret det, som vi først ved en senere Lejlighed vil kunne komme til.

Hvad den højtærede Finansminister har oplyst, er jo meget lidt. Om indeværende Finansaar har han erklæret, at han vilde vente med at tale, til vi faar Tillægsbevillingslovsforslaget, og saa vidt jeg forstod, vilde det komme ret snart, men saa vidt jeg ogsaa forstod, vilde det dog først komme, efter at Forslagene om Nedsikringen var blevet forelagt. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Samtidig, antager jeg). Det vilde ogsaa være særdeles ønskeligt, om det kunde blive samtidig, thi en Betragtning af Udsigterne for Aaret 1923—24 og af Nedsikringens Nødvendighed kan ikke baseres alene paa, hvorledes Indtægterne for 1923—24 eventuelt vil indgaa, men maa staa i meget nøje Forhold til, hvorledes Statens hele Stilling ved Udgangen af Aaret 1922—23 vil være, blandt andet hvilken Kassebeholdning Staten vil raade over paa dette Tidspunkt. Følgelig maa jeg meget haabe, at man vil have fuldt Rede paa Statens Stilling i 1922—23, for saa vidt det er muligt at faa denne, naar man kommer til Behandling af Beparelsesforslagene.

Angaaende det kommende Aar, 1923—24, gav Ministeren kun Oplysninger, som allerede har været givet tidligere, nemlig at Indtægterne maa antages at svigte med 28 1/4 Mill. Kr., og at han i den Anledning vil fremsætte Udgiftsformindskelsesforslag til et noget større, Beløb — at Beløbet maatte være større begrundede Ministeren paa en særlig Maade. Han sagde i saa Henseende, at man maatte kræve Ofre, men at den høje Regering dog vilde handle med stor Varsomhed, naar den gik til at kræve disse Ofre. Ja, Varsomheden er jo blevet udtrykt ved den bekendte Banket, hvor den højtærede Minister sagde, at man ikke længere kunde nøjes med at skære i Uld og Haar, men maatte skære i levende Kød. Varsomheden vil altsaa dog være noget begrænset. Men i øvrigt nævnte Ministeren væsentlig kun, hvad der har været publiceret i forskellige Blade, nogle Steder publiceret, som om det var en